Canon de rugăciune la înainteprăznuirea Schimbării la faţă a Domnului

Schimbarea la faţă a Domnului, Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos (s.v. 6 august / s.n. 19 august):

https://www.academia.edu/43903935/Schimbarea_la_Fa%C5%A3%C4%83_a_Domnului_Dumnezeului_%C5%9Fi_M%C3%A2ntuitorului_nostru_Iisus_Hristos_6_august_

https://archive.org/details/schimbarea-la-fata

***

Materiale despre Schimbarea la faţă a Domnului:

https://independent.academia.edu/emystea/Schimbarea-la-Fa%C5%A3%C4%83-a-Domnului

https://archive.org/details/@steaemy?query=Schimbarea+la+fa%C5%A3%C4%83+a+Domnului

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=fa%C5%A3%C4%83+a+Domnului

&&&

Tropar la înainteprăznuirea Schimbării la faţă a Domnului, glasul al 4-lea: Schimbarea la faţă a lui Hristos mai înainte să o întâmpinăm, luminat prăznuind cele mai înainte de prăznuire, credincioşilor şi să strigăm: sosit-a ziua dumnezeieştii veselii Stăpânul se suie în Muntele Taborului, frumuseţea Dumnezeirii Sale să o strălucească.

Cântarea 1

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maice şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Străluceşte de jos lumina, cerule, mai mult decât soarele şi tu pământule, ascultă graiurile lui Dumnezeu celui Viu, căci Tatăl va mărturisi pe Fiu, pe Cel ce Se schimbă la Faţă în Muntele Taborului.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Om văzut, dar Dumnezeu ascuns, Hristos în Tabor Se suie, raza Dumnezeirii celei mai presus decât soarele descoperind prin strălucirile slavei.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Cu bună socoteală acum înainte merge Hristos să Se arate lui Moise şi slava Sa cea negrăită să-i arate faţă către faţă în Muntele Taborului, cu vorbă fără mijlocitor. De aceea, bucurându-ne, astăzi să prăznuim.

Cântarea 1

Irmos: Cânta-voi Ţie, Doamne, Dumnezeul meu, că ai scos pe popor din robia Egiptului şi ai acoperit pe Faraon cu căruţele lui şi puterea lui.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Această zi mai înainte de prăznuire a Schimbării la Faţă a lui Hristos, Mântuitorul nostru, săvârşind-o credincioşii, să o lăudăm cu cântări.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Ajungând la intrarea sfintei Schimbări la Faţă a lui Hristos şi noi să strălucim cu dumnezeieşti schimbări, pe aceasta prăznuind-o.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Munte prea înalt având noi inima curăţită de patimi, să vedem Schimbarea la Faţă a lui Hristos, care luminează mintea noastră.

Stih: ***Preasfântă Treime, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Toţi să ne închinăm Sfintei Treimi în despărţirea Feţelor şi Unimii Firii celei Dumnezeieşti: Tatălui, celui fără început şi Fiului şi Duhului Sfânt.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe Fecioara cea fără prihană, din care a ieşit cu Trup fără schimbare Hristos Dumnezeul nostru, să o lăudăm toţi credincioşii ca pe Maica lui Dumnezeu.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întăreşte-i întru dumnezeiască mărirea ta, cununilor măririi învrednicindu-i.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Cel ce stăpâneşti toată făptura, Te-ai arătat luând chip de rob, în care ai arătat ucenicilor strălucirea Dumnezeirii cea neapropiată, atât cât au putut să vadă.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

În munte merge să lumineze şi să întunece cu lumina Sa pe Luceafărul cel ce străluceşte sus Soarele slavei, Hristos; cu ale cărui raze, luminaţi fiind, mai înainte să prăznuim astăzi.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Ca să se împlinească graiurile vieţii veşnice, înainte a stat Hristos, arătând prietenilor lucrurile, pe care bine a voit a le face cunoscute în Sine Însuşi, adică slava părintească cea strălucitoare.

Cântarea a 4-a

Irmos: Cel ce şade întru mărire pe Scaunul Dumnezeirii, pe norul cel uşor, a venit Iisus, cel cu totul dumnezeiesc, din prea curata Fecioară şi a mântuit pe cei ce grăiesc: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Ceata cerească împreună cu cei pământeşti se bucură şi înainte prăznuieşte strălucirea Dătătorului de viaţă, pe care fără tulburare a arătat-o, schimbându-şi chipul de om în Tabor, precum a binevoit.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Prin venirea cea dumnezeiască şi omenească cu oamenii ai vieţuit şi cu mulţimea minunilor, lumea în taină ai luminat-o şi cu slava cea strălucitoare a Dumnezeirii ai strălucit în Tabor cu Lumină neapropiată.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Isus, fiul lui Navi, a oprit soarele oarecând, mai înainte închipuind ziua Dumnezeieştii Patimi: iar Tu Însuţi, Mântuitorule, mai înainte de cinstită Crucea Ta, ai întunecat razele soarelui cu raza dumnezeieştii tale Feţe.

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta că tu, Fecioară, neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu cel peste toate şi ai născut pe Fiul cel fără de ani, cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Domnului cu credinţă să-I urmăm, bucurându-ne că, iată, Se suie în munte, pe ucenicii aleşi împreună cu Sine ducându-i. Şi înaintea acelora cu frumuseţe neapropiată strălucind, mai mult decât soarele şi-a arătat Slava Sa.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Să se lumineze astăzi cerul mai luminos, că iată, Se suie în munte Hristos, de unde va să strălucească cu lumina nemăsurată a Slavei Dumnezeirii, razele soarelui întunecându-le, ca un Dătător de lumină.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Arătat-a Hristos ucenicilor taină în Tabor, strălucind cu faţa mai mult decât razele soarelui şi la îmbrăcămintea hainelor Sale fiind luminat şi alb ca zăpada, Cel ce Se îmbracă, precum zice psalmistul, cu lumina ca şi cu o haină.

Cântarea a 6-a

Irmos: Înţelepţii lui Dumnezeu, care faceţi acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să batem din palme, slăvind pe Dumnezeu, cel ce S-a născut dintr-însa.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Cămara slavei, bucuria ce va să fie, gătind Hristos ucenicilor, Se suie în munte, de la viaţa cea râvnitoare de la cele de jos, la viaţa cea mai înaltă ridicându-i pe ei.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Spăimântând minţile ucenicilor, Hristos a strălucit cerească rază pe pământ, aşezând înainte ca pe nişte slugi pe cei mai mari ai Legii şi ai proorocilor, prin care este mărturisit a fi Dumnezeul celor morţi şi al celor vii.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Merge Hristos acum să Se arate Făclie în loc întunecat, cu razele dumnezeieştii străluciri. Către Strălucirea aceea să mergem şi noi, întru raza Feţei Lui bucurându-ne.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Întru dumnezeiască Schimbarea la faţă, astăzi toată firea omenească străluceşte dumnezeieşte, cu veselie grăind: să se schimbe la faţă Hristos, mântuind pe toţi.

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit făpturii înţelepţii lui Dumnezeu, ci numai Făcătorului şi groaza focului bărbăteşte călcând-o, se bucurau, cântând: Prea lăudate Dumne-zeul părinţilor noştri şi Doamne, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Lui Hristos, cel ce a suit la înălţime sufletească pe ucenicii Săi aleşi, urmând, să vedem vedere minunată şi împreună cu ei spăimântându-ne, să grăim: Dumnezeu-le, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Firea omenească cea întinată curăţind-o cu apă şi cu foc, în trupul Tău ai arătat strălucirea acesteia, Mântuitorule, cu faţa Ta strălucind mai mult decât soarele, chi-pul Slavei ce va să fie arătându-l.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Să ne suim în Sfântul Munte împreună cu Hristos, cel ce a suit pe fiii lui Zevedei şi pe Petru, pe care i-a ales mărturii ale Slavei Sale, care grăiesc: Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei bine credincioşi, în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumne-zeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum plinită pe toată lumea ridică să-Ţi cânte Ţie: pe Domnul, lucrurile, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul în-tru toţi vecii.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Cine nu se va mira, Cuvinte a tot Împărate, de mare podoabă a Slavei Tale, pe care schimbându-Te la faţă, ai arătat-o ucenicilor Tăi, cu dumnezeieşti străluciri luminându-i pe dânşii. Cu aceia împreună luminează-ne cu Lumina Ta şi pe noi, cei ce mai înainte prăznuim cu credinţă şi pe Tine Te lăudăm.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Înălţimea cereştii petreceri şi dumnezeiasca strălucire a Slavei Tale celei veşnice, dăruieşte robilor Tăi, celor ce înainte prăznuiesc acum luminată prăznuirea Schimbării Tale la faţă, în care, lumină strălucind, luminezi pe cei ce Te laudă pe Tine, Hristoase, Dătătorule de viaţă.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Dătător de lumină şi Lumină neapropiată şi pururea veşnică fiind, Cel ce eşti fără început şi care Te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină, lumină în lume ai strălucit cu trupul umblând şi lumină în munte ai luminat, arătând Chipul Slavei Părinteşti.

Irmos: Pe Împăratul Ceresc, pe care Îl laudă Oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Ziua aceasta de acum, a luminatei Schimbări la faţă a Domnului, lumii strălucind, porunceşte să zică: toate lucrurile, lăudaţi şi prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Veniţi, credincioşilor, să mergem cu gândul la Muntele Taborului, să vedem Schimbarea la faţă cea prea luminată a lui Hristos, că luminează pe toţi cei ce-L slăvesc pe El în veci.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Astăzi să facem întâmpinarea Schimbării la faţă a lui Hristos cu inimă curată şi să grăim Lui: toate lucrurile, lăudaţi şi prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Stih: ***Preasfântă Treime, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

O, Dumnezeire în Trei Feţe să slăvim: pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Duhul cel Preasfânt împreună; toate lucrurile, lăudaţi şi prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

O, minune înfricoşătoare, cum eşti Maică şi rămâi Fecioară, dumnezeiască Fiică, născând pe Dumnezeu, Stăpânul cerului şi al pământului pe care toate lucrurile îl laudă şi-L prea înalţă întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Tot neamul pământesc să salte, cu Duhul fiind luminat şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu şi să cânte: Bucură-te, prea fericită, Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Să se bucure cerul, mai înainte simţind pe Soarele cel neapus, răsărind acum din pământ în Muntele Taborului, vrând să acopere cu dumnezeiască slavă razele soarelui. Şi pământul să dănţuiască luminat, cu cerească rază şi cu lumină strălucind şi lumină făcându-se.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Lăudând David a Ta Schimbare la faţă, mai înainte a răspuns, zicând: cine se va asemăna Ţie, Domnului, între fiii lui Dumnezeu? Că Tu, Prea slăvit fiind în sfaturile Sfinţilor, mare Te-ai arătat celor dimprejurul Tău, Înfricoşător în Slava dumnezeiescului Chip.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

O, Cuvinte al lui Dumnezeu, Înţelepciunea şi Puterea şi Chipul Tatălui! O, Dumnezeule cel cunoscut de credincioşi şi Omule cel văzut de toţi! Învredniceşte-ne să săvârşim luminată prăznuirea Schimbării Tale la faţă şi să strălucim prin lumina faptelor bune.

Irmos: Pe tine de Dumnezeu...

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Săvârşind cu laude această zi înainte mergătoare a prea slăvitei şi prea strălucitei Schimbării Tale la faţă, Doamne, pe Tine Te slăvim.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Cu bună schimbare schimbându-ne prin Schimbarea la faţă a lui Hristos, să ne aflăm şi noi luminaţi la fapte bune, pe aceasta slăvind-o.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Uşile cele dinainte ale slăvitei Schimbări la faţă a Domnului văzându-le, să ne luminăm gândurile noastre, duhovniceşte pe aceasta slăvind-o.

Stih: ***Preasfântă Treime, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.***

Pe Tine, Fiinţa cea Atotputernică, în Treime şi în Unime, pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Duhul Sfânt, cu cântări Te slăvim.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe tine, pururea Fecioară, cea mai presus decât Cetele cele de sus şi decât toată făptura, ceea ce singură eşti curată, cu cântări te mărim.

Sedelna, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Soarele Slavei S-a arătat şi S-a apropiat de cei din întuneric, arătând în Muntele Taborului, razele Dumnezeirii a cărui venire purtătoare de lumină să o cinstim.

***

Luna august în 6 zile: Schimbarea la faţă a Domnului

Domnul nostru Iisus Hristos, în anul al treizeci şi treilea, de la naşterea Sa, şi în al treilea an, şi cel de pe urmă, al propovăduirii Sale, apropiindu-se de patima cea de bună voie, pentru mântuirea noastră, S-a dus în latura Cezareii lui Filip, şi, după cuvintele pe care le-a zis Petru, acolo: ***"Tu eşti Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui Viu" (Matei 16,16),*** a început a spune ucenicilor Săi că se cade să meargă la

Ierusalim, să pătimească mult de la farisei, de la arhierei şi de la cărturari şi să fie omorât. Din această pricină, ucenicii Săi s-au instristat, dar, mai ales, Petru, care-L oprea pe El, zicându-i: "Fie-Ţi milă de Tine, să nu Ţi se întâmple această" (Matei 16,22). Atunci, ridicând mâhnirea lor, a făgăduit unora dintre ei, că, după puţine zile, are să le arate lor Slava Sa zicând: ***"Sunt unii din cei care stau aici, care nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea pe Fiul Omului, venind în Împărăţia Sa" (Matei 16, 28)***.

Deci, trecând ca la opt zile de la ziua în care a grăit aceste cuvinte, Domnul a plecat în latura Cezareii lui Filip, în hotarele Galileii, la muntele Taborului, mergând după El ucenicii Săi şi mult popor. Dar, de vreme ce era obiceiul Domnului Hristos ca rugăciunile cele către Dumnezeu-Tatăl să le facă singur, despărţit de ucenicii Săi, de aceea a lăsat sub munte poporul şi pe ucenicii Săi şi a luat numai pe trei din ei: pe Petru, pe Iacov, şi pe Ioan. Şi S-a suit cu ei pe munte, ca să se roage.

Acolo, depărtându-Se puţin de cei trei ucenici, S-a urcat la un loc înalt şi se ruga, iar cei trei ucenici, osteniţi, pe de o parte, de suirea muntelui înalt, iar, pe de alta, de lungimea rugăciunii, se luptau cu somnul, precum zice evanghelistul Luca: ***"Iar Petru şi cei ce erau cu el erau îngreuiaţi de somn" (Luca 9,32).*** Dar, când s-au deşteptat bine, Hristos S-a schimbat la faţă, strălucind cu Slava dumnezeirii Sale. Şi au stat înaintea Lui, prin porunca Lui, doi prooroci, Moise, dintre morţi, şi Ilie din Rai, şi grăia cu ei, despre patima Lui şi despre ceea ce avea să se săvârşească la Ierusalim.

Din această pricină, apostolii, deşteptându-se, au văzut Slava Lui cea negrăită, Faţa cea luminoasă ca soarele, hainele Lui albe ca zăpada şi doi bărbaţi stând şi grăind cu El, întru Slava aceea, şi s-au înspăimântat. Şi au cunoscut, Duhul Sfânt descoperindu-le lor, că bărbaţii aceia erau Moise şi Ilie şi au înţeles vorba Lor despre patima lui Hristos, cea de bunăvoie. Deci, apostolii stăteau cutre-muraţi, ascultând cele ce se grăiau şi îndulcindu-se cu vederea Slavei cele dumnezeieşti, pe cât putea să îngăduie vederea ochilor trupeşti, căci atât cât putea suferi firea omenească, le-a arătat lor Domnul. Este cu neputinţă omului muritor să vadă Dumnezeirea cea fără de moarte şi nevăzută, precum de demult i-a răspuns Dumnezeu lui Moise, care se ruga ca să-i arate Slava Feţei Sale celei dumnezeieşti, la vederea ochilor, zicând: ***"Nu poate vedea omul Faţa Mea şi să trăiască" (Ieşire 33,20).***

Deci, sfârşindu-se vorbirea lui Hristos cu Moise şi Ilie, şi plecarea lor cunoscându-se prin Duh, de apostoli, i-a părut rău lui Petru că proorocii vor să se ducă de la vederea lor. Ei doreau neîncetat acea dulce Slavă a lui Hristos, ca să se

îndulcească de vederea cinstiţilor prooroci, şi a luat îndrăzneală şi a zis: ***"Învăţătorule, bine este ca noi să fim aici şi să facem trei colibe: una Ţie, una lui Moise şi una lui Ilie" (Luca 9,33).***

Pe când grăia Petru acestea, un nor luminos a umbrit pe apostoli, înconjurând vârful muntelui aceluia. Atunci apostolii mai mult s-au temut, că apropiindu-se de Hristos, au intrat şi ei în nor şi, intr-acel ceas, s-a auzit glas din nor, zicând: ***"Acesta este Fiul Meu cel iubit, în Care am binevoit; pe acesta ascultaţi-L" (Matei 17,5).*** Datorită acestui glas, venind de sus, le-a pierit apostolilor toată puterea de spaimă aceea mare, şi, temându-se mult, au căzut cu feţele la pământ. Deci, căzând ei, Slava Domnului s-a luat de la vederea lor. Iar Domnul, apropiindu-Se, S-a atins de ucenicii care zăceau la pământ, zicându-le: ***"Sculaţi-vă şi nu vă temeţi" (Matei 17,7).***

Ucenicii, ridicându-şi ochii, n-au văzut pe nimeni, decât numai pe Iisus Hristos, singur. Apoi, pogorându-se ei din munte, Domnul le-a poruncit lor să nu spună nimănui despre întâmplarea aceea, până ce, după primirea patimilor şi a morţii, El va învia, a treia zi, din mormânt. Deci, ei au tăcut şi, în acele zile, n-au spus nimănui nimic, din cele ce văzuseră.

Pe scurt, la întrebarea, cu ce scop a săvârşit Domnul Schimbarea Lui la faţă de pe Tabor, răspunsul Bisericii este acesta: Mântuitorul, ştiindu-se pe drumul spre Ierusalim, drumul spre patimă, cruce şi moarte şi cunoscând omeneasca slăbiciune a apostolilor Săi, n-a vrut să-Şi lase ucenicii doborâţi sub lovitură. Cu schimbarea Lui la Faţă, Domnul a ridicat şi a îmbărbătat inima lor, faţă de sminteala crucii, ce urma să fie. Umilirile oricât de adânci, ale patimilor şi morţii Mântuitorului, nu vor mai fi în stare să clatine, cu totul, credinţa unor oameni, care au cunoscut dumnezeirea ascunsă a Învăţătorului lor. Patimile şi moartea Mântuitorului nu mai sunt un sfârşit, ci dovezi că El s-a dat morţii, de bună voie, pentru mântuirea lumii.

În cântările ei Biserica îşi mărturiseşte, fără ocol, această înţelegere, zicând: ***"În munte Te-ai schimbat la faţă şi, pe cât au cuprins ucenicii Tăi, Slava Ta, Hristoase Dumnezeule, au înţeles, că, dacă Te vor vedea răstignit, să cunoască patima Ta cea de bună voie şi lumii să propovăduiască că Tu eşti cu adevărat raza Tatălui" (Condacul la 6 august).***